

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XVII. Qualis debeat esse meditatio eorum qui saluit proximorum
vacant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

disposita, ei purissimo amori magnâ
cum quiete inhæreat, quæ verissima
est contemplatio. Quod si id initio
non contingat, saltem euenire faci-
lè solet post elicitos illos affectus,
quibus in Deum voluntas sustollitur.
Quare diu nullus benè meditatur,
qui non sæpe etiam veros contem-
plationis actus admixtos experia-
tur.

CAPVT XVII.

*Qualis debeat esse meditatio eorum
qui salutem proximorum
vacant.*

Hic modus meditandi in eo cæ-
teris præferendus videtur, quod
sit maximè vniuersalis, possitq; facil-
limè, & magna cum vtilitate, ab o-
mnibus vsurpari, in quocumque
tandem vitæ genere versentur, si
modò ad proprium cuiq; finem ac-
commodetur; nam non minus ad

G s con-

contemplatiuam perfectionē, quā ad actiuam, & mixtam promouendam efficacis est. Et vt nihil seorsim de actiua & contemplatiua hic dicamus, omittere non possumus quin hoc loco qualis eorum, qui proximorum salutem dant operam, meditatio esse debeat, dicamus: inde enim manifestum erit hunc & non alium meditandi modum illis potissimum conuenire. Qui igitur ad maiorem Dei gloriam, non sola sua salute & perfectione contenti, in eum etiam finem intendunt, vt alios in sua salute & perfectione iuuent, eorum meditationem tribus his conditionibus instructam esse necesse est, vt ad vtrumq; finem consequendum medium efficacis esse possit.

Primò non sufficit ea perfectio quæ contemplatiui hominis orationi satis esset, vt nimirum in sola Dei contemplatione & fruitione conquiescat, sed præterea diuinæ con-

tem-

contemplationis abundantiam in actiones proximo utiles deriuare debet: Neq. vt solùm Dei cognitione & amore impleatur, & suum hominem pascat sterili quodammodo diuinæ gloriæ æstimatione ac desiderio; quod vt Racheli, sic orationi contemplatiuæ conuenit: sed per eam ipsam Dei cognitionem & amorem, diuinæque gloriæ æstimationem, ad eandem gloriam, cæteris omnibus bonis creatis, atq; adeo vita propria, post habitis, re ipsa procurandam, & in quamplurimos alios, quasi filios propagandam, incitetur; imo ipsa Dei charitate impellente, vrgeatur. Et quemadmodum ipse Deus, suâ licet contemplatione & amore perfectus & beatus, ex pleno veluti sui amoris thesauro, sui cognitionem & amorem gloriamq; suam extra se per opera naturæ, gratiæ, & gloriæ effundit: Quemadmodum etiam Christus ipse Dominus contemplationis, amoris,

moris, diuinæq; gloriæ desiderij plenitudine non contentus, ex hoc eodem fonte externas actiones etiam vilissimas ad Patris gloriam in procuranda hominum salute amplificandam, exprompsit; Ita sanè necesse est eum, quem Deus ipse & Christus ad suam imitationem & perfectam maioris suæ gloriæ amplificationem vocauit, eam imprimis in sua meditatione Dei cognitionem, amorem, & æstimationem diuinæ gloriæ concipere, quàm quisq; contemplatiuus conciperet: deinde etiam tanta eam plenitudine, constantia, ac feruore cumulare, vt in alios etiam perenni quodam fluxu exundet & erumpat.

Secundò quoniam ad eam maioris diuinæ gloriæ perfectam procurationem, non vna aut altera duntaxat virtus, sed omnes prorsus, atque in suo supremo gradu, sunt omnino necessariae; ideo eorum meditatio
qui

qui ad eum finem maioris Dei gloriæ vocati sunt, non tantum ad practicam diuinæ illius gloriæ æstimationem tendere debet, sed etiam ad solidam virtutum omnium acquisitionem. Et quidem oratio contemplatiua quamquam ad virtutes nonnullas tendat, quæ ad vitæ illius quietæ necessariæ sunt, plurimas tamen omittit, quibus ea vita carere sine detrimento potest. At verò oratio hominis qui vitæ mixtæ se dedidit, ad omnes prorsus virtutum affectus excitandos, earumq; perfectionem acquirendam tendit: virtutes enim omnes non tantum Theologicæ, sed etiam Morales, patientia, mansuetudo, zelus animarum, animi fortitudo, humilitas, & id genus aliæ sunt huiusmodi, vt earum non qualecumque præsidium, sed absolutam perfectionem mixta vita requirat; si modo sine suo periculo, & diuinæ gloriæ imminutione, alios quis iu-
uare

144 DE ORATIONE

uare velit, scilicet efficaciter; non externa tantum bona deserendo, quod contemplatio ut plurimum satis est, sed seipsum quoque diuinæ gloriæ perfecta mortificatione immolando.

Atq; ut intelligatur quàm merito oratio in vita mixta ad perfectam proximam virtutum omnium, quæ non nisi per orationem comparentur, natura sua feratur, operæ pretium est paucis attingere, quantum opere iis virtutibus genus illud vitæ opus habeat. Primum enim virtutum perfectio hominem tanquam instrumentum gloriæ Dei, Deo ipsi principali causæ aptè coniungit, nec enim doctrina, ingenium industria, prudentia naturalis, cæteraq; huiusmodi humana dona, eam per se proportionem habent, vel cum Deo primo principio, vel cum fine gloriæ eius, qui in eo consistit, ut Dei ipsius cognitio, & amor in aliorum animis generetur,

cur,

tur, quæ necessaria est vel vt causa
 secunda debite primariæ subiiciatur,
 vel vt fini apta media respondeant,
 nisi accedat sanctitas quæ ex virtutū
 omnium perfectione ita conflatur,
 vt & hominem Deo similem efficiat,
 & idoneum qui eam similitudinem
 in alios possit propagare. Deinde
 quamuis nonnunquam diuina bo-
 nitas ad suam gloriam & aliorum v-
 tilitatem eorum operâ vtatur, qui
 minus perfecti sunt, eorum tamen
 plerumq; functiones, & ministeria
 solidis virtutibus vacua, ac proinde
 proprio amore infecta, obtusa quo-
 dammodo voluntatis acie, & animi
 feruore represso, segnius exiliunt,
 diuinæ operationi moram, impedi-
 mentumq; obiciunt, in animos ali-
 orum non penetrant, & inani fere
 conatu plus vanæ sui æstimationis,
 quàm solidi diuinæ gloriæ fructus
 pariunt. Accedit quod vt alios iuues,
 exemplo non minus quàm verbis

¶

fit opus. Est enim hoc breue & effi-
cax virtutis iter, si vita persuadeas ac
moribus, quod doctrina & cohorta-
tione proponis: neq; satis explicari
potest quantopere obsit vtilitati ho-
minum, quibuscum ex officio versa-
ris, si aliqua imperfectione tenearis;
hoc potissimum tempore, quo ocu-
latissimi homines, & in rebus spiri-
talibus satis versati, minimos quos-
que næuos deprehendunt, sic etiam
vt iis offendantur. Deniq; non in alio
magis, quàm in hoc negotio com-
mune id valet. Nemo dat quod non
habet. Quomodo enim ad humili-
tatis studium superbus, patientiæ &
mansuetudinis iracundus, ac sui im-
potens, mortificationis & cæterarū
virtutum sui amore, & cæteris im-
perfectionibus plenus, excitabit? Ia-
ctare, quidem is homo poterit ele-
gantes in speciem, & selectis orna-
tas verbis sententias, multa in super-
lectione concinnatas, nec tam pro-
pria

pria experientia, quàm aliorum ex
 libris collectas conciones; solidos
 tamen virtutum affectus in aliorum
 animis haudquaquam ingenerabit;
 ex solo quippe interiori fervore
 mentis, & spiritu pietatis ad permou-
 uendos hominum animos verba lo-
 quentis efficaciam roburque desu-
 munt. Quo spectat S. P. Ignatij sen-
 tentia, p. 10. §. 2. qui, dum admonet
 eos omnes qui se Societati addixerunt,
 ut in virtutum solidarum, ac perfecta-
 rum, & spiritalium rerum studio
 incumbant, ac in huiusmodi maius mo-
 mentum, quàm in doctrina vel aliis do-
 nis naturalibus & humanis constitutis
 esse ducant eius rei rationem ex mini-
 steriis externis & circa proximorum
 salutem subiungit; *Illa enim, inquit,
 interiora sunt, ex quibus efficaciam ad
 exteriora permanere ad finem nobis
 propositum oportet. Conforme est D.
 Bernardi consilium, ser. 18. in Cant.
 qui suos hortatur ut per orationem*
 ditari

ditari ipsi prius velint virtutum opibus, quàm easdem ad aliorum salutem effundant. vbi etiam indicat quanto in periculo versetur is qui dū orat, non tam implere se virtutibus, quàm se ad alios implendos comparare, contendit. *Quod tuum est, inquit, ser. 18. in Cant. spargis & perdis, si priusquam infundaris tu totus, semiplenus festines effundere: nimirum vitam atq. salute, quam alteri das, teipsum fraudas, dum sana vacuus intentione, gloria inanis vento inflaris, aut terrena cupiditatis veneno inficaris, & lethali apostemate turgens interis. Quamobrè si sapias concham te exhibebis, & non canalem; hic siquidem penè simul recipit, & refundit; illa verò donec impleatur expectat, & sic quod superabundat sine suo damno communicat, sciens maledictum qui partem suam facit deteriore. Est paulò post inanem eius hominis laborem & conatum ostendens ait, Implere prius, & sic curato effundere,*
alio.

alioquin nec mihi sedet ditari ex te exinanito, si enim tu tibi nequam cui bonus eris? De cumulo si vales adiuua me, sin autem parcito tibi.

Tertiò denique sanctis desideriis & orationibus, quibus, ut loquitur S. Ignatius, p. 7. c. 4. *inuatur maxime proximus*, meditatio vitæ actiuæ plena esse debet, quibus partim præteritorum laborum sementem irriget, partim ad futuram eorum messem, nonnunquam laborem se strenuus agricola comparet, & priusquam, ut D. Augustinus ait, l. 4. de Doct. Chr. c. 15. *exerat proferentem linguam, ad Deum tenet animam sitientem, ut eructet quod biberit, & quod implenerit fundat.* Ea est enim sanctorum desideriorum, & humilium vis orationum, ut Deum ipsum, qui solus operatur omnia in omnibus, & humanæ salutis initia progressum & consummationem sua solus operatione attingit, efficaciter applicent ad ea in hominum

150 DE ORATIONE

minum animis operanda, quæ vita mixta efficere intendit: nisi enim ipse accedat & manum tanto operi ad-moueat, nulla humana vis, nulli co-natus, nulla exhortatio quidquam efficiunt: vt autem Deus accedat, ap-plicet se, & concurrat, non eum nostra industria, facundia, ingeniũ, doctrina, sed pia oratio, ex humili & ardenti corde profiliens, permoue-bit. Quare etsi contingat quosdam concionatores orationi non deditos magnos interdum in animis audito-rum motus excitare, nihil tamen du-bium est, eos motus quos à Deo fie-ri constat, non tam eorum verbis, quàm feruentib⁹ precibus aliorum, qui fortasse hominib⁹ ignoti despe-ctique delitescunt, impetratos, à Deo excitari; & in die iudicij mirabimur tot effectus diuinæ gratiæ, quos in hac vita quibusdam magni nominis concionatoribus homines tribuunt, aliorum quorundam simplicium, & idio-

idiotarum orationibus à Deo iusto
 iudice vindicatos reddi. Et quanquã
 ad eum modum plurima gratiæ do-
 na fidelibus passim impetrare vale-
 ant contemplatiuorum orationes &
 suspiria, longè tamen maior ad im-
 petrandum vis & efficacia inest ora-
 tionibus illis, quas fundunt qui diui-
 næ gloriæ procurationem Deo vo-
 cante susceperunt: nec dubium est
 quin fidelis Deus eos potissimùm ex-
 audiat, qui eius negotia procurant,
 & eorum labores peculiari quodam
 gratiæ & benedictionis rore perfun-
 dat, quos propriæ utilitatis ac etiam
 vitæ oblitos, videt totos se ad aliorũ
 salutem & curandam & fufis maiori
 cum fiducia precibus suo quasi iure
 impetrandam, consecrasse. Fuit hic
 orationis spiritus in Apostolis & vi-
 ris Apostolicis, insignis tantorum
 fructuum artifex, totos illi dies la-
 boribus, noctes orationibus con-
 sumpsērunt, *Testis est mihi Deus, in-*
quit,

vita
 ipse
 ad-
 co-
 uam
 ,ap-
 eum
 niũ,
 ili &
 oue-
 dam
 ditos
 lito-
 du-
 fie-
 rbis,
 um,
 spe-
 Deo
 mur
 os in
 inis
 unt,
 n, &
 dio-

quit Apostolus, *cui seruo in spiritu meo, in Euangelio filij eius, quoniam sine intermissione memoriam vestri facio in orationibus meis, obsecrans si quomodo &c.* Plenæ sunt eius epistolæ partim actionibus gratiarum, partim ardentibus precibus, quas passim suis adhortationibus admiscet, iisque fidelium mentes, quasi teneras plantas, ascito diuinæ gratiæ ex cælo rore, irrigat & perfundit.

CAPVT XVIII.

Examen post meditationem.

Post meditationem eius examen poni numquã debet, per quartam circitet horæ partem: est enim maioris quàm credi possit utilitatis: in eo tria sunt consideranda.

Primò quis fructus ex meditatione extiterit, hæc enim commemoratio altiùs imprimit memoriæ tum lumina supernaturalia nouasq; veritates.